

— Кой хлопа? — попитаха отвътре.

— Коледари, — отвърнаха троицата.

— А-а, влѣзте, влѣзте, момчета! — отвори портата ступанинѣтъ и ги покани. — Тѣкмо се върнахме отъ черква, и сѣдаме на трапезата. Влѣзте да ни коледувате!

Въ одаята бѣше сложена дълга трапеза, отрупана съ прасето, кокошки, кървавица, баница, зеле и паница съ вино. Цѣлата челядъ на ступанина — синове, снахи, внуци се бѣше наредила. Гоститѣ се завиха по-добре въ ямурлуцитѣ, влѣзоха въ одаята и се изправиха до вратата. Вълчо облиза устни. Заю изви очи къмъ жгъла, дето бѣха струпани нѣколко зелки и моркове. Само Лиса се правѣше, че не вижда нищо, но вече бѣ преброила кокошкитѣ.

— Хайде! — извика тя.

И тримата подеха:

— Тръгнали сж три овчаря,
три овчаря, три дрударя —
коледо-коледо-ле,
Лисю, Баю и Вълчанъ
и ви носятъ армаганъ, —
коледо-коледе ле!

— Да сте живи, добри хора! — извика ступанинѣтъ.
— Ами декашни сте, и отде идете сега?

— Далечни сме ние — отъ Лъжи-градъ, — отвърна Лиса. — Оттамъ сж и армаганитѣ.

— Не съмъ го чувалъ, — каза ступанинѣтъ. — Върно, далечъ трѣбва да е.

Дружината продължи пѣсенѣта:

— Носятъ тримата овчари
хубави, безценни дари —
коледо-коледе-ле —
всѣкому единъ кожухъ
мекъ и топълъ, като пухъ —
коледо-коледо-ле!

— Бре, жена, дай да нагостимъ коледаритѣ! — викна домакинѣтъ. — Елате де, седнете при насъ!